Ludovic.

Syngestykke i to Acter af de Saint-Georges.

Musiken af Herold og Halevy. Oversat af Th. Overskou.

L'amour est plus voisin de la haine qu'on ne pense. LABRUYÈRE.

Personerne:

Francesca, en ung Gaarbeierinde Mad. Kragh.
Gregorio, hendes Sødskendebarn Herr Schwartzen.
Ludovic, en Corsicaner, hendes Avlskarl . . . . — Kirchheinner.
Nice, en Bondepige af Francescas Familie . . . . Jfr. Ryselånder.
Scipio, Capitain i det pavelige Politiecorps . . . . Herr Phister.
Bønderfolk og Politiesoldater.

Handlingen foregaaer i første Act paa Francescas Gaard i Landsbyen Albano, nærved Rom; i anden Act paa en hende tilhørende Forpagtergaard noget fra Landsbyen.

Første Act.

(En med Træer besat Plads udenfor Francescas Gaard. Paa venstre Side et lille Fortag, hvorunder man gaaer ind i Huset op af tre Trappetrin. Under Fortaget staaer et Madonnabillede foran Døren. I Baggrunden er Pladsen tillukket ved en Muur, som er halvanden Alen høi; nærved Enden af denne, paa høire Side, er Indgangsdøren. Bag Muren sees en steil Huulvei og i det Fjerne, hiinsides Veien, et Stykke af Kirken).

Første Scene.

Ludovic. Bønderfolk.

(Naar Tæppet gaaer op kommer Ludovic, under Forspillet, fra høire Side, med en Regnskabsbog under Armen; han gaaer hen til Muren og vinker af Bønderne, som komme langsomt ned i Baggrunden; naar han har aabnet Døren for dem sætter han sig ved et Bord og indfører, under Introductionen, i sin Regnskabsbog de Ting, de skulle bringe til Torvs, som Blomster, Frugter, Uld, Melk o. s. v.)

Introduction.

Solen sig hæver,
Taagen bortsvæver;
Glødende hviler
Dug paa Rosens Blad!
Med Høstens Gaver
Fra Eng og Haver
Lystigt nu iler
Til den muntre Stad!

Anden Scene.

De Forrige. Francesca og Gregorio (som komme ud under Fortaget).

Alle.

Den smukke Francesca, ledsaget
Af Gregorio, kommer der!

Ludovic (betragtende dem).

Hm! altid sammen!

Gregorio (til Bønderne).

Skynder Jer!

(Til Ludovic).

Skriv op hvad de til Torvs i Dag med dem har taget!

En Bonde (til Ludovic).

Jeg sælger Bouketter!

En Anden.

Jeg har Appelsin!

En Tredie.

Uld, som Silke fiin,
Jeg i Guld omsætter!

Alle (skraalende).

Billigste Kjøb man finder her;
Men i min Priis bestemt jeg er!

Gregorio (til Bønderne).

Arie.

Nei I det rette Kneb ikke vælge!
Hvis I vil handle med Profit,
Lad Eders Kunder troe, at tidt
I bortgive det, som dyrt I sælge.
Pas paa! der seer I en velmæsket Kok,
Som paa Torvet vraltende løber,
Han Retter til en Cardinal indkjøber,
Som ei sit Bord kan have lækkert nok!
Af ham det Dobbelte I maae have;
Thi vil som Helgen han i Almanakken staae,
Endskjøndt han ei spøger sin Mave,
Da hans Pung poenitere maa! —
Men hvis en Glut Dig røber,
At hun kjøber
En Gave til sin lille Fyr;
Vær ei for dyr.
Elskovs Gave
Hun for det Halve maa have!
Men husk paa, at det rette Kneb I maa vælge:
Hvis I vil handle med Profit,
Lad Eders Kunder troe, at tidt,
I bortgive det, som dyrt I sælge!

(Under Arien har Ludovic siddet paa høire Side og indført Varene i sin Bog; Francesca sidder paa venstre Side og smykker Bøndernes Kurve med Blomster).

Francesca (til Gregorio).

Men nu afsted, og kom hurtigt igjen!

Gregorio.

Blot et Kys —

Francesca (pegende paa Bønderne).

— Er du klog? nei jeg takker!

Gregorio.

Nu vel, for at de derom ei snakker,
Jeg beder dem fra Dig, at herhen
De ei maa see!

Francesca (holder ham tilbage).

Saa kom; men skynd Dig!

Ludovic (slaaer hæftig i Bordet).

Men vil I ikke snart afsted?

Alle.

Hvorfor mon han bliver saa vred?

Gregorio (forskrækket).

Den Tale var saa fyndig,
At jeg blev bange!

Francesca (overrasket, til Ludovic).
Siig hvad det er,
Som Dig saa stærkt opirrer?

Ludovic (peger paa Gregorio).
Er han ei Skyld i, at de her
Saa dovne staae og paa Dig stirrer?
(Sagte, med indædt Harme).
De skal vel see, han kysser Dig?

Gregorio (til Bønderne).
Jeg troer, han vil fornærme mig?
(Han gaaer hen imod Ludovic, som kold vender ham Ryggen; sagte).
Den Corsicaner er ret min Plage!

Francesca (til Gregorio).
Afsted, I nu til Torvs maa tage!

Gregorio.
Jeg fristes stærkt til ham at slaae;
Men jeg er klog og derfor vil jeg gaae!

Alle.
Solen sig hæver,
Taagen bortsvæver,
Glødende hviler
Dug paa Rosens Blad!
Med Høstens Gaver
Fra Eng og Haver
Lystigt nu iler
Til den muntre Stad!
(Gregorio og Bønderne drage bort igjennem Huulveien, Ludovic gaaer med for at følge dem et Stykke paa Veien).

Tredie Scene.

Francesca (alene). Jeg gyser for denne vilde Corsicaners Heftighed! — Ja, jeg tør neppe tilstaae det for mig selv — jeg frygter ham — ham, hvis Virksomhed jeg skylder en stor Deel af min Formue, ham, som er elsket af alle Egnens Folk. Hans glødende Blikke indjage mig Skræk — jeg elsker Roligheden! Uden Sorger, uden Modgang har jeg nydt mit Liv fra mine Barnsdomsdage — ingen mørk Sky skal forjage mit Hjertes Fred. Jeg vil, jeg maa have dette vilde Menneske bort herfra — og da vil jeg, efter min Faders Ønske, skjænke den ærlige Gregorio min Haand — han er saa godslidende, saa omhyggelig for mig — o han vil skjænke mig en glad og rolig Fremtid.

Arie.
O, Glædens Haand mit Liv skal smykke:
Thi i mit Hjerte har jeg Roe;
Nu Fred og Uskylds stille Lykke
Skal blandt os med Noisomhed boe!
Skovkrandsede Bolig,
Fredsmilende Tag!
Her Livet svandt rolig,
Som en skyfrie Dag!
Jeg Had ei kjender,
Selv Kjærligheds Ild
I mit Bryst ei brænder, —
Min Vaar henfsvandt mild!
Men naar Echo gjentog kjelne Nattergals Klage,
Naar Elskovs milde Røst lød bag Rosernes Hang,
Forgjæves jeg søgte det blide Qvad at gjentage;
Thi Amor lærer kun den Elskende sin Sang,
Og jeg udbrød, naar Fuglens Triller klang:
Skovkrandsede Bolig,
Fredsmilende Tag!
Her Livet svandt rolig,
Som en skyfri Dag!
Jeg Had ei kjender,
Selv Kjærligheds Ild
I mit Bryst ei brænder —
Min Vaar henfsvandt mild!

Fjerde Scene.

Francesca. Ludovic (som kommer tilbage og vil gaae ind i Huset).

Francesca. Bliv! jeg har noget at tale med Dig om.

Ludovic. Med mig?

Francesca (med Overvindelse). Jeg er utilfreds — meget utilfreds med Dig.

Ludovic. Hvad har jeg da gjort?

Francesca (med stigende Bevægelse). Hør mig, Ludovic! Jeg, en fader- og moderløs Pige, havde i to Aar eiet denne Gaard, den smukkeste i Omegnen af Rom, og forestod den selv, da jeg for et halvt Aar siden viste Dig den Godhed at gjøre Dig til min Avlskarl. Da ventede jeg ikke, at der skulde komme en Tid, da jeg for alle mine Folks Øine skulde krænkes ved at maatte taale Uartigheder af et Menneske, som jeg har overøst med Velgjerninger, som burde prise sig meget lykkelig ved, at jeg har taget ham i min Tjeneste.

Ludovic. Jeg veed meget godt, hvad jeg var, da jeg kom her — en Betler — en Landstryger, et Menneske, som, forjaget fra sit Fædreland, kom hertil for at søge Arbeide og Brød.

Francesca. Og dog glemmer Du altfor ofte at jeg gav Dig begge Dele.

Ludovic. Har jeg forglemt mig mod Dig? — aldrig! — mod Andre? det nægter jeg ikke; — thi jeg har ikke lovet at tjene Andre end Dig — allermindst en Gregorio.

Francesca. Denne Gregorio er i Familie med mig — han er min Barndomsven — og jeg venter, at Alle her vise ham den samme Agtelse som mig.

Ludovic. Som Dig?

Francesca. Tænk desuden paa, at han engang kunde blive Din Herre.

Ludovic (med Heftighed). Min Herre? — nei, Francesca! nei! aldrig! Jeg kunde endnu have levet rig i mit Fædreland, dersom jeg havde været istand til at indsee, at en Corsicaner kan have en Herre — men jeg vilde heller see mig forstødt og mine Eiendomme i mine Fjenders Hænder, end jeg vilde lyde en Herre — jeg vil kun være afhængig af Dig og Gud!

Francesca. Du nægter altsaa at lyde Gregorio — og at erkjende, at Du har været uartig imod ham?

Ludovic. Jeg nægter det.

Francesca. Nu vel, saa maa vi forlade hinanden. (Vil gaae).

Ludovic. Forlade Dig!

Francesca (vender tilbage). Endnu et Ord. Den Frihedskjærlighed, som forjog Dig fra Dit Fædreland, har Du bragt med Dig hertil — vore Bønder, som trykkes af mange haarde Paalæg, bære ligesaa stort Had til Øvrigheden, som de have Hengivenhed for Dig — jeg maa frygte Alt af deres Hæftighed, hvis Du ikke erklærer, at Du selv er Skyld i at Du tager herfra.

Ludovic (med Smerte). Du jager mig bort fra Dig — ja Du har Ret; man kan jage et Tjenestetyende bort — og andet er jeg ikke for Dig.

(Der bankes paa Døren i Baggrunden).

Sammensat Nummer.

Politiesoldater (udenfor).

Luk op! i Lovens Navn vi byder!
Luk op! thi vente vil vi ei!

Scipio (udenfor).

Luk op! befaler Paven og jeg!

Francesca (til Ludovic).

Gud veed hvad denne Støi betyder?

Scipio (udenfor).

Slaaer til! grib Jer an!
Kjækt med Vold fremtrænger!
Som Lovens Organ
Husets Dørre sprænger!

Politiesoldaterne (banke stærkere).

Bryd ind uforsagt!
Skaf Respect for Loven!
Dens vældige Magt,
Nedslaae hver Forvoven!

(De bryde Døren ned).

Femte Scene.

Ludovic. Francesca og Politiesoldaterne (som alle have en lille Ruus).

Politiesoldaterne.

Træd ind uforsagt;
De skal lystre Loven;
Dens vældige Magt,
Nedslaae hver Forvoven!

Ludovic

(frariver en Soldat Geværet hvormed han truer Francesca; med rolig Kraft idet han hæver Kolben mod Scipio).

Endnu et Skridt — Du segner her!
Mere stærk end Loven jeg er!

Ludovic.

(Paa engang.)

Frygt min Hævn, I Frække!
Magt kan mig ei skrække!
Kom, hvo der har Mod
At vove sit Blod!

Scipio og Politiesoldaterne.

Frygt vor Magt, Du Frække!
Den Din Trods skal knække!
Du snart for vor Fod
Skal angre Dit Mod.

Francesca.

See, hans Ord dem skrække;
Angst de flye den Kjække;
Med flammende Mod
Han vover sit Blod!

Sjette Scene.

De Forrige. En Karl (som kommer løbende).

Karlen (til Francesca).

Nu Gaardens Folk til Forsvar gribe Værge,
Soldaterne Døden de sværge!

(Man hører Støi udenfor).

Francesca (urolig).

Jeg ulykkelig er, hvis de gribe dem an!

Ludovic (rolig til Francesca).

Et Ord af mig dem standse kan!

Francesca (sagte).

Hvilken Plage
Igjen hans Tjeneste jeg maa modtage!

(Paa engang.)

Scipio og Politiesoldaterne.

Frygt vor Magt, Du Frække!
Den Din Trods skal knække;
Du snart for vor Fod
Skal angre Dit Mod!

Ludovic.

Frygt min Hævn, I Frække!
Magt kan mig ei skrække!
Kom, hvo der har Mod
At vove sit Blod!

Francesca.

See, hans Ord dem skrække,
Angst de flye den Kjække;
Med flammende Mod
Han vover sit Blod!

Ludovic. I Uslinger! hvo giver Jer Ret til at trænge ind i dette Huus med Vold — til at brække Døren op?

Scipio. Det er skeet paa lovmæssig Maade efter tre foregaaende Stævninger; jeg har endogsaa været gavmild — I har faaet fire Stævninger.

Francesca. Hvem er I? hvad vil I?

Scipio (læser en Skattebillet). „I Navn af den allerhelligste Fader, Paven, hvis Person jeg forestiller, opfordrer jeg, Scipio, Capitain i Kirkens Politie, Gaardeierinden Francesca til uden Forelæggelse og Lavdag at betale den hende paalagte nye Skat; at efterkomme efter Loven under Straf af Action, Execution, Excommunication og —"

Francesca (afbryder ham). Jeg skal betale Skatten endnu i Dag; gaae blot herfra!

Scipio. Paa Øieblikket, elskværdigste Gaardeierinde! (Bliver ved at læse). „Tillige haver bemældte Francesca i otte Dage at forsyne bemældte Capitain Scipio og hans tappre Krigere med Qvarteer og Kost." (Idet han lægger Seddelen sammen). Drikkevarene ere naturligviis indbefattede i Kosten.

Ludovic. Hvad er det for et nyt Hoverie? — hvad skal det betyde?

Scipio. Hvad det skal betyde? — ja det er netop det, jeg ikke kan begribe! — At sende mig til denne forbandede Egn i otte Dage — at udsætte mig for at maatte brække Dørre op — at drikke med de Ugudelige — og — hvad der er det værste — slet Viin ovenikjøbet — og hvorfor? derom taler Ordren ikke et Ord — men i Morgen vil man sende mig en Forklaring tilhest!

Ludovic (lyttende). Hør hvilken Støi — Bønderne nærme sig.

Scipio (til Soldaterne). Retter Eder!

Francesca (forfærdet). O Gud! hvis de angreb Soldaterne her i min Gaard!

Ludovic. Jeg løber dem imøde; jeg staaer inde for Alt!

Francesca (til Ludovic). Iil; stil dem tilfreds — siig dem, at deres Hjælp vilde skade mig i Politiets Øine; siig dem, at jeg finder mig i Alt, for at det ikke skal komme til Strid hos mig. (Med Overvindelse). Ludovic! jeg vil endnu engang glemme Din Fornærmelse; men gaae; — jeg vil sørge for at skaffe disse Uslinger Værelser.

(Hun gaaer ind i Huset).

Scipio (til Soldaterne). Geværet i Armen!

Ludovic (seer efter hende og gjentager hendes Ord). Glemme min Fornærmelse! — O jeg føler kun altfor dybt, at det kun er Skrækken, som lokker disse Ord over hendes Læber. Frygtede hun ikke, da var jeg nu forstødt, jaget bort herfra. — Nu, hvad siger det! det kommer an paa at hjælpe hende, staae hende bi — jeg iler! (Han vil gaae; men vender tilbage til Soldaterne). Ingen Støi mere, I Uforskammede! ingen Overlast — husk paa at her i Nærheden ere et halvhundrede gode Christne, som, hvis jeg ikke var, snart vilde tractere Ier saaledes, at Paven kom til at læse Sjælemesser for Ier.

(Gaaer ud i Baggrunden).

Scipio (til Ludovic). Rolig, gode Ven! ganske rolig — (med en from Mine) Vreden er en hæslig Last — (opbragt) og, for Satan og al Ulykke! gjør mig ikke heed i Hovedet!

Syvende Scene.

Scipio. Politiesoldaterne.

Scipio. Gevær paa Skuldren! — Presenteer Geværet! — Gevær paa Skuldren! ved Foden! Kirkens tappre Politiesoldater, Christenhedens værdige Støtter — jeg er tilfreds med Eders Tapperhed! — Nu kan I udhvile Eder efter Eders Heltedaad — Bryder Rækkerne! — og lad os saa faae noget at drikke!

Politiesoldaterne. Noget at drikke! noget at drikke!

Ottende Scene.

De Forrige. Nice (fra Baggrunden; under Armen har hun en smuk lille Kurv, som er fuld af Helgenbilleder, Reliquier, Rosenkrandse og Kors).

Nice.

Vise.

Smaae Helgenmalerier,
Som jeg ved Bøn indvier,
Enkelt og i Partier,
Sælger jeg her contant!
Bæres de af en Synder,
Fristeren bort sig skynder,
Han i dem har et Pant
Paa at Himlen ham ynder —
For en Daler courant!
Fra Synd de Hjertet vender;
De himmelsendte kaldes bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

Scipio og Politiesoldaterne (som omringe hende).

Fra Synd de Hjertet vender;
De himmelsendte kaldes bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

Nice.

2.

Tilfals jeg Bønner byder,
Som Trøst hver Kjøber yder,
Selv hvis han ikke bryder
Sig om at læse dem;
Mine Kors strax udsletter
Paa hver Sjel Syndens Pletter,
Om end Brøden er slem
Dog de Veien ham letter
Til de Saliges Hjem!
Fra Synd de Hjertet vender
Og de for ægte ansees bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

Scipio og Politiesoldaterne.

Fra Synd de Hjertet vender
Og de for ægte ansees bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

Scipio. Ved den hellige Januars Næse, jeg kjender jo dette lille Ansigt! det er den smukke Nice fra Forpagtergaarden i Skoven.

Nice (ved sig selv). Det er den hæslige Drukkenbolt, Politiecapitain Scipio.

Scipio. Hvad det var et deiligt Møde.

Nice (betragter hans Ansigt). Men siig mig engang, Herr Capitain! vil De aldrig holde op at blusse?

Scipio. Ingen Stikpiller, lille Pigebarn! — jeg er i min sædvanlige Tilstand.

Nice. Naa det er en smuk Tilstand! — For fjorten Dage siden, da De kom med Deres Rekrutter forbi min Gaard, var De ogsaa saadan lidt lystig — det lader til at De er bleven det igjen i Dag.

Scipio. Paa ingen Maade! — jeg har været det hele Tiden siden dengang!

Nice. See her, kjøb en Rosenkrands af mig; den er forfærdiget af Eremitten i Skoven og med den kan De tømme mit Sødskendebarns hele Viinkjælder uden at faae en stærkere Ruus end De har.

Scipio. Naa, saa den smukke Francesca er Dit Sødskendebarn?

Nice. Og min bedste Veninde; jeg var fattig, hun var rig, og for at hjælpe mig til at finde en god Mand, har hun givet mig den smukke lille Forpagtergaard inde i Skoven; der boer jeg med en gammel syg Faster. Men jeg holder ogsaa af Francesca,

som hun kunde være min Søster — og det er for at fortælle hende en stor Hemmelighed, at jeg er kommen her i Dag.

Scipio (peger paa Kurven). Og hvad er det Du handler med?

Nice. Det som alle Egnens Piger handle med. Alle de deilige Ting, jeg har i Kurven, sælger jeg for den hellige Eremit, som boer i Skoven.

Scipio (vil omfavne hende). Kom her; jeg tager Rub og Stub — baade Pige og Kurv — jeg vil helliggjøre mig fra Top til Taae.

Nice (søger at rive sig løs). Slip mig, Herr Capitain! slip mig!

Scipio (uden at slippe hende). Vi ville gjøre en ordentlig Capitulation! lad Til Sødskendebarn give os sin bedste Viin — saa lader jeg mig nøie med Kurven!

Nice. Den skal De faae — den skal De faae, det forsikkrer jeg Dem. Men slip mig, slip mig — o Francesca! (iler hen til hende).

Niende Scene.

De Forrige. Francesca. En Karl (som bærer en Kurv med Flasker).

Francesca (tvinger sin Vrede). Herr Capitain! behag nu at gaae; denne Karl skal vise Dem og Deres Folk Værelser.

Scipio. Jeg gaaer, elskværdigste Gaardeierinde! jeg gaaer! Med saadan en Karl i Spidsen kan Du friste os til at gaae lige ind i Helvede! (Til Soldaterne). Fremad, Kammerater! (Til Nice). Gjem nogle af Dine Reliquier og Kors til os, min nydelige Glut! Pavens Soldater kan aldrig have formeget af det Slags Pillerie; thi det er et sandt Ord, der staaer i Din Vise: (han synger)

Fra Synd de Hjertet vender,
De himmelsendte kaldes bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

(Politiesoldaterne gaae med Scipio i Spidsen medens de synge i Chor).

Fra Synd de Hjertet vender,
De himmelsendte kaldes bør,
Da Eremittens egne Hænder
Dem gjør!

Tiende Scene.

Francesca. Nice.

Francesca. De afskyelige Soldater! hvor jeg er opbragt paa dem.

Nice. Det er nogle ryggesløse Drukkenbolte.

Francesca. O, det er ikke derfor; men de have tvunget mig til at modtage en Tjeneste af et Væsen, som er mig det modbydeligste af Verden — til at beholde ham hos mig i det Øieblik da han selv havde givet mig Leilighed til at blive af med ham.

Nice. Hvem er det Du taler om?

Francesca. Om hvem skulde det være uden om dette Menneske, som Hændelsen har ført hertil og som ved sin Flid, sin Hengivenhed for mig har tvunget mig til at tage ham i min Tjeneste —? om hvem uden denne Ludovic, hvis Nærværelse er mig den skrækkeligste Qval?

Nice (overrasket). Hvad? Du kan ikke udstaae saadan en smuk Karl.

Francesca. Jeg kan ikke udholde hans Nærværelse, — den gjør mig forskrækket, urolig — og hans mørke Sind, hans voldsomme Hæftighed; men især hans haanende Opførsel imod Gregorio, som jeg holder af, har endnu mere forøget den Afsky jeg føler for ham.

Nice. Men det er Synd; thi den stakkels Ludovic er Dig saa hengiven, og siden han er bleven Din Avlskarl —

Francesca. Jeg veed alt hvad han har gjort for mig; jeg veed, at hans Virksomhed har forøget min Formue — jeg vil jo ogsaa give ham Penge — saa mange Penge som han forlanger, naar han blot vil forlade mig, — tage herfra — thi Synet af ham bliver mig med hver Dag ufordrageligere.

Nice. Naa, saa seer det godt ud med mig, som alene er kommen for —

Francesca. Hvorfor? tal!

Nice. For at fortælle Dig at han elsker, ja tilbeder Dig!

Francesca (med et Skrig). Han? — O Gud!

Nice. Men hvad feiler Dig? faaer Du ondt?

Francesca (samler sig). Nei, det er ingenting! — Det var Skrækken i det første Øieblik da Du fortalte mig, at — Men siig, hvoraf veed Du det?

Nice. Nu skal Du høre! (med dampet Stemme) Forleden Aften blev han overfaldet af et Uveir i Nærheden af Forpagtergaarden og kom ind til mig. Han vilde ikke gaae til Sengs, men satte sig paa en Stol for at vente til det blev Dag — han faldt i Søvn og da jeg kom ind for at vække ham, hørte jeg at han sagde i Drømme: „Ja, Francesca! ja — jeg tilbeder Dig! — Du skulde være en Andens? — nei, aldrig!" og i det samme trak han sin Dolk!

Francesca. O Gud!

Nice. Og saa sprang han op, da et Tordenskrald vækkede ham — og jeg skyndte mig bort, uden at han saae mig.

Francesca (med Forbauselse og Skræk). Dette Menneske skulde være saa dumdristig at elske mig?

Nice (smilende). O Du er smuk nok til at han kan være saa dumdristig.

Francesca. Og hans Vildhed — denne Dolk — hvilken Fare kan dette rasende Menneskes Lidenskab ikke udsætte Gregorio for?

Nice. Hvad mener Du?

Francesca. Du maa vide, at jeg har isinde at gifte mig med Gregorio — han

veed ikke selv noget deraf, thi jeg ønskede ikke, at han skulde troe sig forpligtet til at elske mig; men jeg har tilsvoret min Fader, da han laae paa sin Dødsseng, at jeg vilde gifte mig med Gregorio, for at han kunde blive fri for at træde ind i det afskyelige Politiecorps, som han er udskrevet til; thi Du veed jo at de Udskrevne, som ere gifte, blive fritagne fra at gaae i Tjenesten.

Nice (munter). Nu vel, saa vær Du rolig! der er jo endnu et Aar til at der skal udtages Rekrutter — Du har altsaa god Tid til at gjøre Dig forhadt af Ludovic.

Francesca (beroliger sig). Ja — Du har Ret — der er endnu et Aar til — og desuden haaber jeg, at jeg nok skal faae ham bort inden den Tid.

Ellevte Scene.

Francesca. Gregorio. Nice.

Terzet, Arie og Romance.

Gregorio (kommer løbende i største Forvirring).

Ak, hvad har jeg maattet høre?
Hvad skal jeg gjøre?
De mig bortføre!
Jeg i Morgen siger Farvel
Til Jer Alle og til mit Held!

Francesca og Nice.

Hvad vil man gjøre
Lad os høre!

Gregorio.

Arie.

Som I veed, jeg til Byen
Vandred' munter og glad,
Høit, som Lærken i Skyen,
Overgiven jeg qvad:
„Her i Bjergets Skygger
Sit Tempel skyldfri Glæde bygger.
Gid stedse næste Dag
Gjenfinde Lykken under vort Tag!"

Francesca og Nice.

Men hvorfor ryster
Du, Din Kryster?

Gregorio.

Ak, næste Dag — o hvilken Ære! —
Indqvarteres jeg i et Telt!
Fem Aar jeg skal Geværet bære;
Thi Paven vil, at jeg skal være,
Hvad jeg aldrig bliver — tapper Helt!

Francesca og Nice.

O Gud! hvad maa jeg høre?
De til Soldat den Stakkel vil gjøre!

Gregorio.

Bli'er jeg Soldat, jeg døer af Frygt!
Hør, alt til Kamp os Trommen kalder!
Kanonerne grueligt knalder!
Jeg fyre skal — Pau! — o jeg ryster!
Skyde Folk ihjel — hu! det er stygt!
Især for mig, som just af Had til Krig mig bryster!

Francesca og Nice.

Du et Aar jo er fri.

Gregorio.

Nei, vi arme Rekrutter
Desværre i Aar skal alt i Krigen med,
Byens Karle fra deres Glutter
Alt i Morgen maa afsted —
Afsted — jeg afsted,
Jeg som i Morges sang saa smukt i Fred:
„Her i Bjergets Skygger
Sit Tempel skyldfri Glæde bygger,
Gid stedse næste Dag
Gjenfinde Lykken under vort Tag!"

Francesca. Gregorio og Nice.

„Her i Bjergets Skygger
Sit Tempel skyldfri Glæde bygger,
Gid stedse næste Dag
Gjenfinde Lykken under vort Tag!"

Francesca (til Gregorio).

Romance.

1.

Naar Dig en hellig Lænke binder
Til Hjemmet her,
I Elskovs Favn Du Fristed finder
Og reddet er!
Er der blandt Egnens unge Piger
Ei een af hvem
Du frelses vil fra at vorde Kriger?
O søg blandt dem!

2.

Alt fra Barndommens svundne Dage
Du elskte mig,
Jeg drømte født mit Held at modtage,
Min Ven! ved Dig.
Nu angst jeg for Din Skjæbne bæver —
O Du forstaaer
Hvorfor mit Bryst saa varmt sig hæver —
For Dig det slaaer!

Gregorio (henrykt).

Hvad? er det sandt?
Du vil Din Haand mig give
Som Elskovs Pant?

Francesca (munter).

Ja, jeg Din Kone med Glæde vil blive
Endnu i Dag.

Gregorio (glad).

Alt i Dag?

Francesca.

Ja, i Dag!

Gregorio.

Saa synger jeg med Fryd i Vennelag:
„Her i Bjergets Skygger,
Sit Tempel skyldfri Glæde bygger,
Gid stedse næste Dag
Gjenfinde Lykken under vort Tag!"

Alle Tre.

„Her i Bjergets Skygger
Sit Tempel skyldfri Glæde bygger,
Gid stedse næste Dag
Gjenfinde Lykken under vort Tag!"

Gregorio (glad). Min Kone? og det endnu i Dag —

Francesca. Det er nødvendigt; i Morgen vilde det være forsildigt. Men er Du ogsaa vis paa at er sandt?

Gregorio. Om jeg er vis paa det? Da

jeg for, inden jeg gik fra Rom, som sædvanligt bragte Guglielmo, som havde Din Faders Testament og besørger Dine Pengesager, hvad vi havde faaet for Varene, sagde han til mig: „Skynd Dig tilbage til Dit Søskendebarn og siig hende at en af mine Venner, som staaer godt anskrevet hos Cardinolministeren, har fortalt mig, at der er sendt et Politiecorps ud til Jeres Egn for at foretage en overordentlig Rekrutudskrivning."

Francesca. Soldaterne ere her alt.

Gregorio (skjælvende). Her? — Aa, mine Been — mine Been —

Francesca. Vær rolig; formodentlig blive de ikke før i Morgen underrettede om hvad de have at gjøre, for at Bønderne ikke skal faae Tid til at samle sig og gjøre Modstand.

Gregorio. Ja, ja, vi maae gjøre Modstand, — vi maae gjøre Modstand — paa lovlig Maade, ved at gifte os allesammen; det er sikkrest og mindst farligt.

Nice. Han holder meget af Sikkerhed.

Gregorio. Ja, jeg har en skrækkelig Afsky for Soldatervæsenet — jeg er kommen til Verden uden Gevær og —

Francesca (grundende). Vi maae faae Præsten til at vie os endnu i Aften.

Gregorio. Det vil jeg paatage mig.

Nice (munter). Præsten skal tage Paven ved Næsen for en Rekrut — det er naragtigt.

Tolvte Scene.

Francesca. Gregorio. Ludovic. Nice.

Francesca (sagte). Gud! Ludovic!

Nice (sagte til Francesca). O min Gud! — Dolken! — hvis han faaer det at vide —

Francesca (til Gregorio). Stille!

Nice (til Gregorio). Tie!

Gregorio. Nei jeg gjør ikke! Troer I kanskee at jeg er vred paa ham endnu? Jo vist! nei, jeg er lykkelig og elsker hele Verden — ja ham med! I skal faae at see, han vil dele min Glæde, naar han faaer at vide —

Ludovic (overrasket). Hvilket?

Francesca (afbryder ham). Ingenting! ingenting!

Gregorio (med taabelig paatagen Ligegyldighed). Ja vist det er ingenting — intet andet, end at jeg bliver gift.

Quartet.

Ludovic (griber hans Haand med Hæftighed).
Du bliver gift?! — Har jeg hørt ret? —
Siig frem!
Du bliver gift?! — Ha! siig mig strax,
med hvem!

Francesca (sagte).
Hans Øie luer!

Nice (sagte).
Han ængster mig!

Gregorio (med Øinene hæftede paa Ludovic).
Hvad! — jeg troer han truer!

Ludovic (med større Kraft).
Nu, svar mig strax! med hvem?

Nice (stiller sig ved Siden af Gregorio).
Med mig!

Alle.
Dig!

Francesca og Nice.
Gud! saa vildt hans Øie brændte,
At Skræk gjennemisned' mit Blod!
Jeg angst mit Blik bortvendte —
Han mørk og rædsom for mig stod!
Et Ord hans Vrede endte
Og gav mig atter Mod!

Ludovic.
Det vilde Had, han tændte,
Jeg strax vilde slukke i Blod;
Med et Ord hun det endte,
Ei Haabet mig forlod;
Hun Trøst mit Hjerte sendte
Og gjenskjænkte mig Mod!

Gregorio.
Gud! hvor vildt hans Øie brændte,
Til Iis sig forvandled' mit Blod,
Min Fryd han endte,
Jeg tabte alt mit Mod!
Og To til Mand mig vente,
Hvis Nice jeg forstod!

(Paa eengang.)

Francesca
(gaaer hen til Nice og trykker hendes Haand; sagte).
O tak!

Gregorio (til Francesca pegende paa Nice).
Men hvor kan Nice —

Francesca (sagte).
Vær taus! vi Alt maa dølge!
Siger Du blot et Ord saa faaer Du ei mit
Ja!

Gregorio (forbauset).
Bah!

Ludovic (til Gregorio og Nice, med Glæde).
Gid Tilfredshed og Held maae stedse troe
Jer følge!

Nice (sagte til Francesca).
Sørg for at Ludovic kan komme bort herfra;
Derved hans Hævn kun undertrykkes.

Francesca (ved sig selv).
Men hvordan skal det skee! — kun eet Middel — ja det lykkes!
(Til Ludovic).
Ei sandt, hvad jeg Dig byder
Du villig gjør?

Ludovic (glad).
Jeg Dig med Glæde lyder,
Paa min Iver Du stole tør.

Francesca.
Jeg med et Brev til Rom maa sende Dig!
Vent her paa mig!

Nu bort med al Klage!
Naar han herfra vil tage
Du vender tilbage,
Blive Fred! med Dit Held!
Os Haabet tilsmiler,
I hans Blik Glæden hviler,
Han rolig bortiler —
Stille Fryd nu opfylder min Sjel!

(Paa)

Nice.

Din Angst Du forjage!
Hvis herfra han vil tage
Skal Fred Dig ledsage,
Da Du atter møder Held!
Dig Haabet tilsmiler,
I hans Blik Glæden hviler,
Han rolig bortiler,
Lad nu Fryd kun opfylde Din Sjel!

Ludovic.

Jeg vil ei forsage!
Mig det Haab skal ledsage
At hun vil modtage
Ved min Haand Livets Held!
Mig Lykken tilsmiler,
Hendes Blik paa mig hviler,
Jeg rolig bortiler,
Der er Fred i min martrede Sjel!

Gregorio.

Hvorfor nu forsage
Da hun faaer mig til Mage
Og snart skal modtage
Ved min Haand Livets Held?
Os Alt jo tilsmiler,
Ved mit Bryst snart hun hviler
Og naar han bortiler
Jeg med ham siger Frygten farvel!

(eengang.)

Ludovic (til Francesca).

Befal! Din Villie jeg fuldfører!

Gregorio (sagte med Glæde).

Hun snart min Kone være skal!

Francesca (sagte).

Han gaaer herfra — med ham min Qval!

Nice (sagte).

Den arme Karl! han dybt mig rører!

Francesca.

Nu bort med al Klage! o. s. v.

Nice.

Din Angst Du forjage! o. s. v.

Ludovic.

Jeg vil ei forsage! o. s. v.

Gregorio.

Hvorfor nu forsage, o. s. v.

(Paa eengang.)

(Francesca gaaer ind i Huset efterat have givet Ludovic Tegn til at vente).

Trettende Scene.

Nice. Gregorio. Ludovic.

Ludovic (glad). Gregorio! min Ven! giv mig Din Haand!

Gregorio (forbauset). Hvad for noget? Hvorfor?

Nice. Naa, giv ham dog Haanden.

Ludovic (tager den, med Følelse). O hvor jeg har gjort Dig Uret! — hvor jeg har været uretfærdig imod Dig! men nu beder jeg Dig om Forladelse derfor — nu er jeg Din i Liv og i Død!

Gregorio (overrasket). I Liv og Død?

Ludovic. O, jeg kunde ikke lide Dig, ja jeg tilstaaer det ganske oprigtigt; men nu da Du gifter Dig med Nice — nu har Du ingen bedre Ven i Verden.

Gregorio. Og det er fordi jeg gifter mig med Nice?

Ludovic. Ja vist; thi dersom det havde været med en Anden — jeg troer, at jeg i mit Raserie havde —

Gregorio (forfærdet). Hvad?

Ludovic (kold). Dræbt Dig.

Gregorio (springer forskrækket tilbage). Ih Gud bevares!

Ludovic. Du maa ikke blive vred paa mig for det; jeg er afsindig, ulykkelig. — Men Du elsker Nice — o jeg er vis paa at Du tilbeder hende — tænk nu paa hvormeget det vilde smerte Dig, hvor fortvivlet Du vilde blive, hvis en Anden berøvede Dig hende. — Nu vel! jeg havde følt alle disse Lidelser, hvis Du havde giftet Dig med Francesca.

Gregorio. Elsker Du Francesca?

Nice (til Gregorio). Naa, hvad kommer det Dig ved?

Gregorio (skjælvende). Ja Du har Ret, hvad kommer det mig ved?

Ludovic. O jeg elsker hende høiere end Du kan forestille Dig; aldrig har noget Hjerte banket hæftigere for en Qvinde — denne Lidenskab er mit Liv — hun opfylder min hele Sjel, hun alene, intet uden hun. I to Aar har jeg lidt Kjærlighedens og Skinsygens Qvaler — (med Smerte) og aldrig, aldrig skal hun tilhøre mig!

Gregorio (sagte). Det vil jeg ogsaa haabe!

Nice (til Gregorio). Den stakkels Ludovic — det gjør mig ganske ondt for ham.

Gregorio. Mig med.

Ludovic. Jeg veed hvormeget hun afskyer mig; med hver Dag lader hun mig føle det endnu mere — og hendes Haardhed fængsler mig endnu stærkere til hende! Jeg kan bære hendes Had, hendes Foragt saalænge hun er fri; men Tanken om at hun kunde gifte sig, oprører og forvirrer min Forstand — o jeg føler, at jeg da ikke mere vilde være Herre over mig selv.

Gregorio (sagte til Nice). Naa, det er en smuk Stilling!

Ludovic. Men nu, da jeg er vis paa at hun ikke elsker Dig, vil jeg heller tilstaae Alt for Dig end for nogen Anden.

Gregorio (til Nice). Det er en Opmærksomhed, som maa glæde mig!

Ludovic. Du er næsten en Broder for hende — jeg vil heller ikke have nogen Hemmelighed for Dig — for Fremtiden skal Du være min eneste Fortrolige.

Nice (til Gregorio). Tak ham dog.

Gregorio. Intet at takke for.

Ludovic. O, jo mere lykkelig Nice gjør Dig, jo mere vil Du føle hvor meget jeg lider. Der er hun — o mine Venner! bevar min Hemmelighed.

Fjortende Scene.

Nice. Francesca. Gregorio. Ludovic.

Gregorio (sagte til Francesca, som kommer fra Huset med et Brev i Haanden). Naa, der har jeg faaet en deilig Historie at vide — han elsker Dig.

Francesca (sagte til Gregorio). Jeg veed det; men han tager bort.

Gregorio (sagte). Tager han bort?

Francesca (sagte og hurtigt til Gregorio). Og vender aldrig mere tilbage; men skynd Dig hen til Præsten uden et Øiebliks Opsættelse.

Gregorio (gaaer ud af Døren i Baggrunden). O der er ingenting jeg gjør heller.

Femtende Scene.

Nice. Francesca. Ludovic.

Ludovic. Her er jeg, Francesca! og venter paa Din Befaling.

Francesca (forvirret). Min Befaling — er at Du gaaer til Rom og bringer dette Brev til min Commissionair Guglielmo.

Ludovic (tager Brevet). Kom her med det; jeg tager afsted i Morgen saa snart Solen staaer op.

Nice (sagte til Francesca). I Morgen? hvad tænker Du paa?

Francesca (til Ludovic). I Morgen? — Nei det maa besørges i Dag, paa Øieblikket.

Ludovic (overrasket). I Dag? og hvorfor?

Francesca (forvirret). Hvorfor? hvorfor? — Har jeg ikke lovet Politiesoldaterne, som jeg har faaet i Qvarteer, at jeg vil betale Skatten endnu i Aften — og i dette Brev har jeg befalet Guglielmo at udbetale den.

Ludovic. Saa gaaer jeg i Aften, naar Du ønsker det.

Francesca (blid). Jeg beder Dig derom.

Ludovic (overrasket). Du beder mig derom? Du, Francesca? — o Du pleier ikke at bruge saa milde Ord til mig.

Francesca. Nu vel, Ludovic! jeg er meget fornøiet med Din Iver og fra dette Øieblik kommer det an paa Dig selv om Du vil fortjene mit hele Venskab.

Ludovic (levende). Dit Venskab — Francescas Venskab? — o tal! tal! hvad skal jeg gjøre for at fortjene det?

Francesca (tøvende). Du maa tilsværge mig, at Du, uden Betænkning, i Fremtiden vil gjøre Alt hvad jeg beder Dig om.

Ludovic. Alt —? nu vel! ja! — I Morges havde jeg ikke været istand til at holde dette Løfte; men nu — nu skal jeg opfylde det.

Francesca. Det stoler jeg paa. Farvel da — og gaae nu.

Ludovic (glad). Ja, jeg gaaer, og for første Gang iler jeg herfra uden Smerte, uden Kummer; thi aldrig har Du været saa mild imod mig, som i dette Øieblik. (Griber Francescas Haand og vil kysse den).

Francesca (trækker den hurtigt tilbage). Det er godt; jeg fritager Dig for at yttre Din Glæde.

Ludovic (sagte idet han betragter hende med Smerte). Jeg tog feil; hun er endnu den Samme. (høit) Heida, Pietro! min Reisekappe og mine Pistoler! (En Karl kommer og modtager Befaling, derpaa gaaer han og henter Kappen og Pistolerne).

Sextende Scene.

(Det begynder at blive mørkt og Tordenen ruller i det Fjerne).

De Forrige. Scipio. Politiesoldaterne.

Finale.

Politiesoldaterne.

Truesaft,
Fuld af Kraft
For os i Strømme flyder;
Men ei Høflighed
Bør genere vor Pligt — bliv ei vred
At vi maae
Husse paa
Hvad os Ordren byder!
Skat vi kræve skal
Og i Kraft af vort Kald
Nu vi sige: betal!

Scipio (til Francesca).

Din Skat —

Ludovic.

Jeg med til Rom skal tage.

Scipio.

Min halve Commando, min Ven!
Skal da paa Veien Dig ledsage;
Jeg gaaer et Stykke med — og kommer saa igjen!

Ludovic

(kaster Kappen om sig og sætter Pistolerne i Bæltet).

Saa kom!

Nice

(til Francesca idet hun seer paa Ludovic).

Han vender da aldrig tilbage?

Francesca (sagte til Nice).

I det Brev jeg gav ham der,
Et til ham indsluttet er,
Hvoraf han seer, at jeg i Dag gifter mig her!

Ludovic (til Soldaterne).

Lad os ile! (til Francesca) Lev vel!

Scipio og Politiesoldaterne.

Druesaft,
Fuld af Kraft,
For os i Strømme flyder;
Men ei Høflighed
Bør genere vor Pligt — bliv ei vred
At vi maae
Husse paa
Hvad os Ordren byder!
Skat vi kræve skal
Og i Kraft af vort Kald
Kun vi sagde: betal!

(Ludovic, Scipio og Politiesoldaterne gaae bort igjennem Huulveien).

Syttende Scene.

Nice. Francesca. Gregorio. Bonderfolk.

Nice (iler hen til Gregorio).
Ludovic drog da bort!

Gregorio.
Til Held for mig.

Bonderfolkene
(som træde hemmelighedsfuldt ind, til Francesca).
Du i Dag vil gifte Dig?

Gregorio (til Bønderne).

Romance.

1.

Snart hun, som min Kone,
Synker til min Barm,
Hun skal Lykkens Trone
Finde i min Arm!
Vil det Held I nyde
Paa den dunkle Vei
Glædens Blomst at bryde,
O, saa gjør som jeg,
Der med Fryd bortgiver
En ulænket Haand;
Fri og glad man bliver
Først ved Kjærligheds Baand!

Bønderne.
Han med Fryd bortgiver
En ulænket Haand;
Thi først fri man bliver,
Kjærlighed! ved Dit Baand!

Francesca.

2.

(Til Karlene).
Snart Jer Pigen lænker
Ved et kjælent Smiil!
Sikkert, før I tænker,
Hun Jer fængsle vil.
(Til Pigerne).
Skal Jer Held ledsage
Her paa Livets Vei,
Søg en elsket Mage,
Piger! gjør som jeg —
Der med Fryd bortgiver
En ulænket Haand,
Fri og glad man bliver
Først ved Kjærligheds Baand!

Bønderne.
Hun med Fryd bortgiver
En ulænket Haand;
Thi først fri man bliver,
Kjærlighed! ved Dit Baand!

Nice.
Kom, I unge Piger fra Egnen!
Vi skal pynte den smukke Brud!

Gregorio.
Jeg Kirken bestilte hos Degnen,
Snart som et Par vi staae for Gud!

Francesca (til Bønderne).
Men husk paa,
Det skjules maa;
Hvis vor Pagt ei dølges
Til næste Dag,
Da Glæden let kan følges
Af Modgangs Slag.

Alle.
Vi vil Pagten dølge
Til næste Dag,
At Sorgen ei skal følge
Paa Glædens Lag.

Francesca (til Bønderne).
Ubemærket afsted til Kirken sniger Jer.
(Til Gregorio).
Klokken otte Du ene kan hente mig her —
Tys — gaae; thi alt Soldaterne nærme sig der!
(En Marsch høres noget borte).

Francesca (til Bønderne).
Husk nu paa,
Det skjules maa;
Thi hvis det ei dølges
Til næste Dag,
Da Glæden let kan følges
Af Modgangs Slag.

(Bønderne gaae ud i Baggrunden, Nice og de unge Piger gaae med Francesca ind i Huset; Gregorio vil følge med dem; men Nice standser paa det nederste Trin, neier dybt for ham og slaaer derpaa leende Døren i for hans Næse).

Alle (medens de gaae).
Vi Pagten vil dølge
Til næste Dag,
At Sorgen ei skal følge
Paa Glædens Lag.

Attende Scene.

Gregorio (vil følge efter Bønderne; men møder) **Scipio og Politiesoldaterne** (som have ledsaget Ludovic, og komme fra Baggrunden. Det bliver mørkere).

Scipio.
Ludovic og Hans Helligheds Skat
Har vi da ledsaget et Stykke,
Nu paa hans Reises Held og Lykke
Vi vil drikke den hele Nat.

Gregorio (vil liste sig bort).
Jeg smutter væk!

Scipio.
Hvem der?!

Gregorio (skjælvende).
Den Forpagter
Hos hvem Capitainen er i Qvarteer.

Scipio (spærrer ham Veien).
Nei er det sandt? — Først nu den Mand jeg seer,
Som jeg alt i hans Viin saa inderligt høiagter!

Gregorio (vil stedse bort).
Jeg beer — jeg beer — De gjør mig ganske rød!

Scipio.
Din bedste Ven jeg bliver til min Død.

Gregorio.
Jeg brister!

Scipio (omfavner ham).
Men for vort Venskab dobbelt Kraft at give:
Lystigt op
Med hver Prop

Til min Trop
Siger: stop!
Ved Druens Ild vort Venskab varmt skal blive!

Gregorio
(sagte, da han seer sig omringet af Soldaterne).
Det Satans Pak! jeg kan ei gaae i Fred!
Jeg maa dem drikke fuld dersom jeg vil afsted!
(høit)
Lystigt op
Med hver Prop
Til Jer Trop
Siger: stop!
Ved Druens Ild vort Venskab varmt skal blive!

Scipio. Politiesoldaterne og Gregorio
(som straaler med tvungen Glæde idet de trække ham afsted).
Natten lang
Glassets Klang
Til vor Sang
Hæve sig,
Kom broderlig
Og klink med mig!
(De gaae alle ud paa den venstre Side).

Nittende Scene.

Francesca (i Brudedragt, kommer med) **Nice** og **Pigerne.**
(Torden og Lyn i det Fjerne).

Francesca (til Pigerne).
Gaaer nu til Kirken før vi komme!
Gregorio venter jeg her;
Jeg bede vil for Pagten, som er nær!

Pigerne (idet de gaae bort).
Til Gud vi fromt for Dig vil bede der!

Tyvende Scene.

Francesca
(alene, knæler for Madonnabilledet. Uveiret tager stedse mere til).

Bøn.
Livets Fader!
Skue til mig ned!
Lasten, Du hader,
Fly fra mit Fjed!

Politiesoldaterne (i Huset).
Natten lang
Glassets Klang
Til vor Sang
Hæve sig!

Francesca (reiser sig).
Hvor vildt de støie — men rolig! — dog med Ild
Til Dig, o Gud! min Sjel jeg hæve vil!
(knæler atter)
Med Fromhed knytte
Vi Troskabsbaand,
Du det beskytte,
Fredens Aand!

Politiesoldaterne.
Lystigt op
Med hver Prop
Til vor Trop
Siger: stop!

Francesca (reiser sig atter).
Jeg med Andagt ei kan bede meer!
Men ak! endnu min Brudgom ei jeg seer!
(Hun gaaer til det første Trin under Fortaget; det lyner)
Gud hvilket Uveir!
(seer hen mod Baggrunden for at opdage Gregorio).
Mørk Nat omkring mig hviler!
Jeg troer at hist en Skygge mod mig iler!
(kaldende)
Gregorio! kom! kom! jeg døer af Angst!
(kaster sig forfærdet i den Kommendes Arme).

Ludovic (mørk).
Det er ei ham!

Francesca (med et Skrig).
Ludovic! — store Gud!

Een og tyvende Scene.

Francesca. Ludovic (som kommer fra Baggrunden).

Ludovic (under Efterspillet). Et Stykke Vei herfra mødte jeg Guglielmo, som tog herud til Dig — jeg gav ham Brevet — og her er det, som Du havde lagt inden i til mig!

Francesca (med qvalt Stemme). Gaae bort! gaae bort!

Ludovic (med Smerte). O, hvor Du har bedraget mig.

Francesca. Jeg var nødt dertil; jeg frygtede Din Hæftighed, Din taabelige Lidenskab.

Ludovic. Ja vel, taabelige; thi mit Hoved, min Forstand, mit Hjerte — Alt kom i Oprør, da jeg læste Dit Brev, og istedetfor at flye — staaer jeg her!

Francesca. Jeg bønfalder Dig — gaae herfra!

Ludovic. Gaae herfra?! — Ja Guglielmo har givet mig Guld for at jeg skulde gaae herfra — Guld! — men jeg kan let blive Eier af ligesaa meget Guld, som Du selv har — Siig blot: jeg kan elske Dig! — og jeg vender tilbage til Corsica; jeg bøier mig for vore Tyranner, og mine Medborgere ville foragte mig fordi jeg borttuskede min Ære for en Qvinde — (med Lidenskab) men denne Qvinde var Francesca.
(Tager hendes Haand).

Francesca (søger at rive sig løs). Slip mig! slip mig! (kalder) Gregorio!

Ludovic (rasende). Gregorio! — I Morgen — i Morgen skal Du hvile i hans Arme — nei, nei! der skal ikke oprinde nogen Morgen for ham!

Francesca (forfærdet). O Du faaer mig til at gyse!

Duet.

Ludovic (kaster sig for Francescas Fødder).
Tilgiv! en rædsom Ild
Har vildt omspændt mit Hjerte!
O, min rasende Smerte
Mig snart fortære vil!

Francesca.
O, hans rædsomme Ild
Vækker Angst i mit Hjerte,

Han i sin vilde Smerte
Grusomt sig hævne vil!
(Hun vil flye).

Ludovic (standser hende).
O hør min Bøn!

Francesca.
Jeg flyer for Dig!

Ludovic.
Skjænk mig Trøst.

Francesca.
Vil Du dræbe mig?

Ludovic (med Kraft).
Forfærdende Tanker mig skrække;
Jeg mig selv en Rædsel er!

Francesca.
Den største Rædsel er, Du Frække!
At Du nu tør komme her!

Ludovic.
Du min Qval kan rolig skue?

Francesca.
Fly bort herfra!

Ludovic.
Elskovs helligste Lue
Foragter Du da?

Francesca.
Fly bort herfra!

Ludovic (med Vildhed).
Velan! Du min Hævn da skal frygte,
Kun et Ja frelser nu Dit Liv!

Francesca.
Jeg ei for hans Vildhed kan flygte!
O Gud! mig Kraft i Nøden giv!

(Paa eengang.)

Ludovic.
Tilgiv! en rædsom Ild
Har vildt omspændt mit Hjerte;
O, min rasende Smerte
Mig snart fortære vil!

Francesca.
O hans rædsomme Ild
Vækker Angst i mit Hjerte!
Han i sin vilde Smerte
Grusomt hævne sig vil.
(Kaster sig paa Knæe).
Du Lysets Fader! som for Uskyld kjæmper,
Frels mig for ham, som skal knyttes til mig!
(Tordenen ruller).

Ludovic.
Himlen vil ei høre Dit Skrig;
Tordenens Rullen Din Stemme dæmper!
(Uveiret bryder ud med Heftighed; Klokken slaaer otte).

Francesca
(paa Knæe, med Glæde, idet hun lytter).
Otte! nu Timen slaaer!
Ei meer jeg frygter!

Ludovic (fortvivlet).
Ha! jeg forgaaer!

Francesca (trodsende ham).
Med Klokkens Slag han her vil være
Og mig føre til Altrets Trin!

Ludovic
(som stedse holder paa hendes Haand).
Ha! jeg min Qval ei mere kan bære!

Francesca.
Snart, til Trods for Din Vrede, han kalder
mig Sin!
(River sig løs og flyer hen mod den Side, hvor Kirken ligger).

Ludovic (i det vildeste Raserie).
Hvis Du ei bliver Min,
Skal Du ingen Andens være!
(River en Pistol ud af Beltet og skyder paa den flygtende Francesca).

Francesca (segner).
Ak!
(Ludovic iler hen til Francesca og udstøder et Skrig, da han seer, at hun er saaret).

To og tyvende Scene.

De Forrige. Scipio. Gregorio. Politiesoldaterne. Nice. Bondefolk (De komme Alle løbende ved Skuddet).

Alle.
Gud! hvilket Syn!
Rædsomme Brøde!
Himmel! Dit Lyn
Voldsmanden møde!
(De kaste sig over Ludovic og frarive ham den anden Pistol, som han sætter sig for Panden).
Kom! Morder! kom!
Skjæ'v for Din Dom!
(Francesca bæres ind i Huset af Nice og Bondepigerne; Ludovic gribes af Soldaterne, som han søger at rive sig løs fra. Uveiret er paa sin høieste Spidse).

Tableau.
(Tæppet falder).

Anden Act.

(En kort Stue i Nices Forpagtergaard. I forreste Coulisse er en Dør paa hver Side; paa den høire en lille Jernhammer. I anden Coulisse er paa begge Sider en Muur, som er halvanden Alen høi og understøtter et stort Fortag, der bæres af et Tralværk, som gaaer ud til begge Sider og er sex til syv Alen bredt, halvtredie Alen høit. Murene ere besatte med Urtepotter og Rankeværter, som smykke det Indvendige af Stuen. I Baggrunden en Vei. Paa Midten af Veien staaer en Madonna paa et lille Fodstykke. I femte Coulisse er en Grenebroe, som synes at føre ind i en Skov; man kommer til den fra Høiden udenfor Scenen og paa den anden Side støder den til en Huulvei, som synes at være udhugget i Bjerget og begynder ved Madonnabilledet i Midten af Veien og ligefor Tralværket. I det Fjerne Bjerge og et meget vildt Landskab. Under Broen et Vandfald. I Stuen staae nogle simple Stole; en Guitarre hænger paa Væggen).

Første Scene.

Nice. Gregorio.

Gregorio (i Mundering, øver sig i Exercitsen).
Gevær paa Skulderen! — Presenteer Geværet!

Nice (kommer ud fra Værelset paa venstre Side).
Hvad tænker Du paa? at gjøre saadan en Støi! Du vækker jo Francesca!

Gregorio. Sover hun endnu?

Nice. Ja, en god, en rolig Søvn.

Gregorio. Saa drømmer hun vist om mig.

Nice. Nei langtfra! hun er træt fordi hun tog herhen til Forpagtergaarden i Aftes. Mit stakkels Søskendebarn! det er nu en Maaned siden den forskrækkelige Tildragelse med Ludovic — og da hun første Gang gaaer ud, hvor tager hun saa hen? — til mig.

Gregorio. Ja det var ogsaa en rigtig Spitsbub, den Ludovic.

Nice. Francesca er mere end nok hævnet paa ham — han er dømt til Døden!

Gregorio. Dømt til Døden! ikke andet end det? er det en Straf for ham, som har saaret min Kjæreste, ligesom jeg skulde have Bryllup med hende — som var Skyld i at jeg ikke kunde blive gift, men maatte spadsere ind i Capitain Scipios Compagnie, da jeg var saa ulykkelig at være Ungkarl. Dømt til Døden! nei, han fortjente at straffes ganske anderledes, især da Francesca ikke seer nær saa mildt til mig siden jeg er bleven Soldat og hun altsaa er fri for at gifte sig med mig, hvis hun ikke har Lyst.

Nice. Desuden siger man, at Ludovic har frelst sig ved Flugten.

Gregorio. Ja det kan vi takke de Gavtyve, vore gode Venner, Bønderne i Albano for; det var dem, som rev ham ud af vore Hænder og førte ham til Rom for otte Dage siden. Men bliv kun; Legen er ikke forbi endnu; vi stripper omkring overalt for at faae Fingre paa ham!

Nice (leer). Ja, han er ikke bange hverken for Dig eller Din hellige Capitain.

Gregorio. Ingen Spidser til min Capitain, mit kjære Søskendebarn! Det er en tygtig Karl, som holder mig stiv i Tjenesten, naar han ellers kan holde sig selv stiv! og det maa jeg ellers sige, at Lysten til at faae fat paa denne Satans Corsicaner har næsten gjort mig til en Helt — jeg arbeider paa min Tapperhed fra Morgen til Aften — jeg excercerer den to Timer om Dagen og forstaaer allerede til Grunden — (skriger) Presenteer Geværet!

Nice. Men stille dog; Du gjør jo Francesca forskrækket.

Gregorio. Hør, jeg faaer et Indfald! Hun troer ikke, at jeg er saa nær ved hende; hvad om vi vækkede hende med en af vore smukke Viser hjemme fra Albano?

Nice. Det kan jeg lide; syng Du, det holder jeg mere af end Dit: „Presenteer Geværet!"

Gregorio. Men saa maa Du synge med.

Nice. Ja nok! begynd da!

(Gregorio synger ved Døren paa venstre Side og accompagnerer sig selv med Guittaren).

Serenade.

Gregorio.

Elskte! vaagn op!
Kjærligheds Qvad Dig kalder!
Paa Bjergets Top
Morgenens Straaler falder!
Elskte! vaagn op!

Nice.

1.

Ak, i sin Drøm Din Pige
Fandt Dig troe og øm,
Skal jeg ei vaagen sige:
Det var kun en Drøm?!

Gregorio.

Elskte! vaagn op!
Kjærligheds Qvad Dig kalder!
Paa Bjergets Top
Morgenens Straaler falder!
Elskte! vaagn op!

Nice.

2.

Lad Mørket kun bortsvæve!
Elskovs Drømmespil,
Som sig i Natten hæve,
Flyer ei Dagens Smiil!

Paa eengang.

Gregorio.

Elskte! vaagn op!
Kjærligheds Qvad Dig kalder!
Paa Bjergets Top
Morgenens Straaler falder!
Elskte! vaagn op!

Nice.

Glad jeg staaer op!
Kjærligheds Qvad mig kalder!
Paa Bjergets Top
Morgenens Straaler falder!
Glad jeg staaer op!

Anden Scene.

De Forrige. Francesca (fra venstre Side; hendes høire Arm, som hun dog betjener sig af, bærer hun i et Bind; hun gaaer langsomt og med Møie, er meget bleg og synes at lide).

Gregorio (sætter en Stol til hende). Kom her, sæt Dig ned!

Francesca. Er Du der, stakkels Gregorio?

Gregorio. Ja her er jeg! Omstændighederne have gjort mig til Soldat og Kjærlighed til Din Hævner.

Francesca (overrasket). Til min Hævner?

Nice. Naturligviis; hans Compagnie ligger jo her i Egnen og har Ordre at opsøge Ludovic.

Francesca (levende). Ludovic!

Nice. O tilgiv mig; jeg huskede ikke paa, at Du altid bliver forskrækket ved at høre dette Navn.

Gregorio. Jeg haaber at Du ikke længe skal høre tale om ham, for vi ere mandstærke; tredsindstyve tappre Kegler, som ligne mig, og faae vi ham fat —

Nice (spydig). Ja, naar I faae ham fat!

Gregorio. Ja, hvorfor skulde vi ikke faae ham fat, Jomfru Nice? I Morges da vi kom hertil, vare vi paa Spor efter ham.

Nice (levende). Paa Spor efter ham?

Francesca. O Gud!
Nice (til Francesca). Hvad feiler Dig?
Francesca. Ingenting — ingenting — mit Saar smertede mig.
Gregorio (til Nice). Ja det troer jeg — hendes Arm — saaledes som denne Satan af en Corsicaner har saaret hende. Ja jeg skal søge ham op, om han saa skjulte sig under Pavens Tøffel.

Tredie Scene.

Gregorio. Francesca. Nice. Scipio.

Scipio (som kommer fra Baggrunden, og har hørt Gregorios sidste Ord). Ved den hellige Petrus! min fortræffelige Gregorio! ingen Bespottelser eller tag Dig i Agt for Arresten.
Gregorio. For Fanden, Capitain Scipio! hvad Bespottelse er der da i det?
Nice. Er Herr Capitainen bleven from siden forrige Maaned?
Scipio (med angergiven Mine). Ja, mit smukke Barn! siden forrige Maaned har jeg forandret mit Væsen meget til min Fordeel — i moralsk Henseende.
Nice (levende idet hun lader som om hun drak). Ja, De har holdt Andagtstimer.
Scipio. Aa fy! jeg drikker ikke mere — andet end Vand!
Nice. Ih Gud! saa De er syg?
Scipio (med Sønderknuselse). Nei, langtfra; men Aanden er kommen over mig; jeg har gjort et Løfte.
Nice (forbauset). Et Løfte.
Scipio. Ja, og det et høist mærkeligt Løfte! Min Chef har tilstaaet mig otte Dage for igjen at faae fat paa den Forbryder, som jeg havde under min Varetægt; dersom jeg ikke til den Tid kan faae ham, saa faaer jeg min Afsked — og det gjorde mig saa forskrækket, at jeg ikke vidste hos hvilken Helgen jeg skulde søge Styrke; saa greb jeg til Vandet, i det Haab at Himlen, for min Poenitentses Skyld, vil skaffe mig fat paa Knægten.
Nice. Ja den Poenitentse kan i det mindste ogsaa gaae lige op imod et Mirakkel.
Scipio. Det tænkte jeg med; men nu er Tiden snart udløben — og endnu intet Mirakkel — slet intet, endskjøndt jeg i otte Dage har brugt mine Been og drukket Vand.
Gregorio. Men Capitainen har ogsaa forandret sig ganske forskrækkeligt; han er ganske bleg.
Scipio (hemmelighedsfuld). Imidlertid har jeg dog endnu Haab — jeg troer, at vi ikke ere langt fra Deserteurens Smuthul.
Nice. Virkelig?
Francesca. Skulde det være muligt?
Scipio. Og Du kan hjælpe mig til at opdage Mennesket, mit smukke Pigebarn!
Nice (forundret). Jeg? — og paa hvad Maade?
Gregorio (med dæmpet Stemme). Ved at vise mig og nogle Soldater ad de skjulte Stier, som Du saa godt kjender, hen til den ærværdige Eremit i Skoven, hvor det nok kan hænde sig at Fyren har søgt Tilflugt, dersom jeg ellers skal dømme efter den Vei, Egnens Folk i Gaar har seet ham at tage.
Francesca (levende). Nei, nei, Nice vil ikke skjænke Dem sin Hjælp til at gribe ham — det var jo græsseligt! og dersom hun troer at skylde mig nogen Taknemmelighed for de Velgjerninger, jeg har viist hende — saa forbyder jeg hende det.
Nice. Hvad siger Du? — er det ogsaa Dig, som taler saaledes?
Scipio. Hvad er det for en Snak? — Nice maa hjælpe os — Nu skal man nok spare saadan en Kjeltring for at han kunde begynde igjen.
Francesca (med Bestemthed). Nice skal ikke gjøre det — og hvad Dig angaaer, Gregorio! — Din Forbittrelse imod den Ulykkelige er afskyelig! — jeg troede ikke, at Du var saa ond.
Gregorio (sagte og forbauset). Hvad for noget? — jeg som troede at fornøie hende!
Nice. Og hvorfor skulde jeg ikke ledsage den gode Herr Capitain? hvad gjør man ikke for at vise ham en Tjeneste? — Jo, jeg vil følge ham hen til min gamle Eremit, og dersom han ikke finder nogen der, nu vel! — saa har han gjort en Spadseretour — og det er dog altid noget.
Scipio. Unge Pige! jeg skal indslutte Dig i mine Bønner.
Francesca. O Nice! jeg troede, at Du havde et bedre Hjerte.
Nice. Aa Snak! for at hævne Dig —
Gregorio (afbryder Nice levende). Ja for at hævne Dig kan man blive et vildt Dyr. See der er jeg — jeg kjender ikke mere mig selv; naar jeg tænker paa Ludovic har jeg Mod som en Løve — (man hører Trommen) Hvad er det?
Scipio. Det er Apellen! (til Gregorio) I Geled, Kammerat! (til Nice) Jeg skynder mig bort for at gjøre Alting istand til vort Foretagende — derpaa kommer jeg og henter Dig og saa rykke vi ud i Spidsen af Fortroppen! (Gaaer).
Gregorio. Ja, I høre til Fortroppen, de Andre høre til Bagtroppen og jeg hører til de Andre. (Til Francesca) Jeg skal nok blive hos Dig! (Løber ud).

Fjerde Scene.

Francesca. Nice.

Francesca (rækker Nice Haanden). Farvel!
Nice. Hvad? Du forlader mig?
Francesca. Ja!
Nice (forundret). Og hvorfor?
Francesca. Hvorfor? hvorfor? O, Du kan ikke forstaae mig
Nice. O tal, gode Francesca! jeg beder Dig, tal!

Francesca. Nu vel, jeg kom for at besøge Dig — Dig, min eneste Veninde, for at tilstaae Dig en Kummer som er færdig at dræbe mig.

Nice. O min Gud! hvad er det da?

Francesca (bliver ved). Jeg haabede at finde Dig god og medlidende, som Du altid har været; men den Haardhed, hvormed Du vil forfølger den Ulykkelige, har tillukket mit Hjerte, den forbyder mig at betroe Dig min Hemmelighed og tvinger mig til at forlade Dig.

Nice. Du bebreider mig min Haardhed imod ham — Du — Du, Francesca, som har været Skyld i at han blev dømt til Døden.

Francesca (med Varme). O det er just min skrækkelige Hemmelighed — det er det som foraarsager min Smerte og forgifter mit Liv.

Nice (med Hensigt). Men Ludovics Forbrydelse var ogsaa meget stor

Francesca. Ja, ja meget stor — som hans Kjærlighed.

Nice. Og dog var han maaskee bleven frikjendt, hvis Din Klage ikke havde været.

Francesca. O, kjære Nice! det er denne Tanke som uophørlig piner mig.

Nice (forbauset og glad). Hvad? — Du har da tilgivet ham?

Francesca.

Romance.

1.

O, hans Skjæbne har slukt min Vrede,
Den nu til Had er altfor svag;
Selv jeg frydes ved Gud at bede,
At hans Hjerte maa føle Nag.
Jeg haaber han er fri og glad;
Thi tidt af Hjertet stille jeg bad:
„Et andet Hjem skjænke ham Roe,
En Andens Arm ham ømt omsnoe!"

2.

Sluk Habets Lue i Dit Hjerte;
Thi Livets Fred ved den er tabt,
Den opfylder vor Sjel med Smerte,
Kun til Blidhed er Qvinden skabt.
Jeg for ham, som mit Blod udgjød,
Tidt i Bøn med Varme udbrød:
„Et andet Hjem skjænke ham Roe,
En Andens Arm ham ømt omsnoe!"

Nice (i Bevægelse). Francesca, mit gode Søskendebarn! o hvor jeg har miskjendt Dig — jeg torde ikke stole paa Dig.

Francesca. Hvad mener Du?

Nice. Men Du er god, ædelmodig — meget ædelmodig!

Nice. Forklar Dig!

Nice. Nei, Du vil ikke forraade mig! — Din Omsorg — Din Medlidenhed for ham —

Francesca. For hvem?

Nice (meget forvirret). For ham, for Ludovic!

Francesca. Nu vel?

Nice (peger paa Sidedøren tilhøire). Der er han.

Francesca (synker ned paa Stolen). Der?

Nice. Ja der — han har været skjult i Hovedbygningen siden i Gaar.

Francesca (med bævende Stemme idet hun trykker Nices Haand). Det er godt, Nice, det er meget godt! — han var ulykkelig — forfulgt — Du har glemt hans Forbrydelse — Du har havt samme Følelse som jeg — nu kjender jeg atter min gode Nice.

Nice. I Gaar Morges ved Solens Opgang kom han hertil; han segnede om af Træthed og Mangel. „De har befriet mig imod min Villie," sagde han; „thi jeg har fortjent min Straf! Men jeg var fri og kunde ikke beslutte mig til at gaae i Døden, før jeg vidste hvorledes det var med Francesca."

Francesca (levende). Bliv ved!

Nice. Jeg fortalte ham Alt — jeg sagde ham, at Dit Liv var uden Fare — jeg bad ham om at skjule sig i denne Bygning, som staaer ubeboet — (viser paa den høire Sidedør) og han maatte love mig, at han ikke vilde lade sig see før jeg havde slaaet tre stærke Slag paa Døren.

Francesca. Nu vel?

Nice. Siden den Tid har jeg kun talt med ham et Øieblik — han veed ikke, at Du er her — og tænk nu hvor forlegen jeg blev ved at see Dig og min Forskrækkelse da Soldaterne kom hertil for at søge ham.

Francesca (forfærdet). O Gud! dersom han blev greben — dersom denne skrækkelige Dom blev fuldbyrdet.

Nice. Nu kan Du forstaae min Samtale med Capitainen og hvorfor jeg vilde lade ham gjøre denne Spadseretour.

Francesca (i Bevægelse). Den maa Du føre Dig til Nytte — Ludovic maa bort herfra!

Nice. Ja vist, her svæver han i altfor stor Fare.

Francesca. O, maaskee han snart ikke mere vil have noget at frygte.

Nice. Skulde det være muligt?

Francesca. O det er kun et meget svagt, et meget usikkert Haab — (levende) Men i dette Øieblik kommer det kun an paa at faae Ludovic bort herfra og især — at han ikke faaer at vide at jeg er her.

Nice. Ja, ja, det lover jeg Dig. (iler til Døren) Nu vil jeg i en Hast give Signalet for at sige ham Beskeb.

(Slaaer tre Gange med Hammeren).

Femte Scene.

De Forrige. Scipio (lader sig see ved Indgangen idet hun slaaer det tredie Slag).

Scipio. Her er jeg!

Francesca (seer Scipio; sagte til Nice idet hun griber hendes Haand). Stands! Du røber ham!

Nice (sagte). O Gud! — dersom han har hørt mig — dersom han kommer!

Francesca (lader Nice gaae foran sig). Gaae, gaae! — see Du faaer det Menneske bort.

Nice (til Scipio). Kom, Herr Capitain! følg med!

Scipio (som trækkes bort af Nice). Naa, naa! hvor Du er hidsig, min smukke Ledsagerinde!

Nice (kommer tilbage; sagte til Francesca). Men hvem skal nu advare Ludovic?

Francesca. Jeg — jeg — overlad Alt til mig.

Nice. Du vil da tillade ham at see Dig igjen?

Francesca. Jeg føler mig stærk nok dertil. (lyttende) Jeg hører ham komme.

Nice (løber til Scipio og trækker ham med sig). Afsted, Herr Capitain! afsted!

Francesca. O Gud! styrk Du mit Mod!

Sjette Scene.

Ludovic (kommer ud af Værelset). Francesca.

Duet.

Ludovic.

Gud! Francesca!
(Et Øieblikks Taushed; han kaster sig paa Knæe).
Naade! — hør min Klage!
Kun om et Blik anraaber jeg Dig!
O lad dog Medynk med min Qval forjage
Den Rædsel, Du føler for mig!

Francesca.

Ha! jeg af Angst forgaaer;
Uroligt mit Hjerte slaaer!

Ludovic.

Bitter Qval, vilde Nag mig nedbøie,
Dødens Haand snart har brudt min Stav,
O lad mig læse i Dit Øie
At Du ei vil have mig i min Grav!

Francesca
(stedse langt borte fra Ludovic og uden at see paa ham).
Det hellige Bud foreskriver:
„Ei Din Fjende Du hade maa!".
Ja, Ludovic! jeg Dig tilgiver,
Men jeg beder, Du bort vil gaae!

Ludovic (reiser sig henrykt).
Du tilgav — o gjentag — er det sandt?
O, derved for mit Hjerte,
Som var før fuldt af Smerte,
Atter Haabet oprandt!

Francesca (sagte).
Min Sjæl er fuld af Smerte;
Ved mig hans Roe forsvandt,
O, vee mig! i mit Hjerte
Dog hans Billed med Glæde jeg fandt!

(Paa eengang.)

Ludovic.
Hendes Blikke gjenoplive
Glæden i min Sjel;
Ved mig kjerligt at tilgive
Hun skaber mig Held!

Francesca.
Med et Ord jeg kan udrive
Smerten af hans Sjel;
Hvorfor kan jeg dog ei give
Ham Livets bedste Held?

Francesca.
Her i Huset er Vagt, som skal til Fængslet
Dig føre;
Men Alt forener sig for Flugten let at gjøre!
Afsted!

Ludovic.
O seer jeg Dig igjen?

Francesca.
Ja, hist hos Gud!
(sagte)
Men evigt vort Farvel er her ved Skjæbnens
Bud!
(høit idet hun iler til Døren, som Ludovic kom fra)
Man kommer — flye denne Vei!
Tag Nøglen — Nøglen.

Ludovic.
Jeg har den ei!

Francesca (viser ham Døren til sit Værelse).
Nu vel! saa kom da her!
(Seer Gregorio)
O Gud! fortabt vi er!

Syvende Scene.

De Forrige. Gregorio.

Gregorio (seer Ludovic).
Din Morder! — Til Vaaben!

Francesca.
For Himlens Skyld saa tie;

Gregorio.
Jeg raabe vil!

Francesca (holder ham for Munden).
Nei staae ham bi!

Gregorio
(raabende idet han søger at rive sig løs).
Til Vaaben! til Vaaben!

Francesca.
O see min Smerte! standს Din Raaben!

Gregorio.
Hvad siger Du? — jeg troer Du spøger!
Du vil frelse hans Liv? — er Du gal?

Ludovic (til Gregorio).
Kom, grib da den Morder, Du søger;
Jeg forsvarer mig ei! — lænk min Haand! —
følg Dit Kald!

Francesca.
Kan Du, min Barndoms tro Ledsager,
See mig fælde Taarer for Din Fod?
Han er forfulgt, intet Væsen ham
beklager,
Og Du vil grumt udgyde hans Blod?
Jeg ham tilgav, jeg, som er Qvinde,—
Jeg som alene tør fordre hans Død,
Vær høimodig, lad Hadet svinde,
Glem, som jeg, hvad mod mig han
forbrød!

(Paa

Gregorio.
I Dig en Talsmand han skal finde,
Han som Dit Blod i sin Harme udgjød?
Jeg rørt seer Dine Taarer rinde —
Men jeg er fast — jeg vil hans Død!

Francesca.
Jeg ham tilgav, jeg som er Qvinde,
Jeg som alene tør fordre hans Død —

(eengang.)
Vær høimodig, lad Hadet svinde,
Glem, som jeg, hvad mod mig han forbrød!

Ludovic.
Af Smerte Dine Taarer rinde
For mig, hvis Grumhed trued Dig med Død,
Hos Gud jeg Tilgivelse vil finde,
Da Du tilgav hvad jeg forbrød!

Gregorio (med Kraft).
Jeg ei skaane ham vil!

Ludovic (fast).
Jeg følger Dig!

Francesca (i Fortvivlelse).
Hvad skal jeg gjøre!
Da ikke Taarer ham kan røre,
Saa har jeg kun eet Middel til!

Ludovic (til Gregorio).
Afsted!

Francesca (med Kraft, til Ludovic).
Nei, bliv her!

Ludovic (sagte).
Hvad vil hun gjøre?

Francesca (sagte til Gregorio).
Du er Soldat, det hæver mit Løfte —

Gregorio (forventningsfuld).
Hvorledes?

Francesca (som før).
Jeg atter forlove mig kan!

Gregorio.
Nu vel!

Francesca (som før).
Lad mig ei vredes!
Hvis Ludovic skal døe — Du bliver ei min Mand!

Gregorio (sagte til hende, med Glæde).
For at faae Dig, jeg gjerne frelste Fanden!

Francesca (til Ludovic).
Afsted! han det tillod!

Ludovic.
Min Kalk er fyldt til Randen,
Død er Livet, naar Du ei for mit Øie staaer!
Du tilgivet mig har — jeg glad i Graven gaaer!

Francesca (ude af sig selv).
O fly! — hvis ei for Dig selv Du frelser Dig,
O saa bevar dog Dit Liv for mig!

Ludovic (forstenet).
For Dig?
Nu vel! naar Du befaler,
Jeg fjernt fra dette Sted
Vil skjule mine Qvaler!
Farvel, min Kjærlighed!

Francesca.
Ved Haab Du Trøst modtage
Paa Livets mørke Vei;
Min Bøn skal Dig ledsage,
Farvel og glem mig ei!

Gregorio (til Ludovic).
Vi herfra maa os snige;
Men stol Du trygt paa mig!
Hvert Blik vi maa undvige,
Jeg ved List frelser Dig!

(Paa eengang.)

Gregorio.
Hvad mon dog det betyder?
Hvordan er det med mig?
Jeg min Hjælp ham tilbyder.
Som jeg gjerne saae som Lig!

Ludovic.
Hvad mon det dog betyder?
Han sin Hjælp skjænker mig;
Hendes Bud han adlyder
Og han dog hader mig!

Francesca (med et Blik paa Gregorio).
Nu Frelsens Stund frembryder!
Dog hvis han pønsed paa Svig?
Mig Tanken Angst indgyder,
Tungt mit Hjerte hæver sig.

Gregorio.
Men jeg med ham maa flygte,
Min onde Skjæbne vil,
For min Rival mit Rygte
Jeg her skal sætte til!

Ludovic.
Men jeg med ham maa flygte,
Jeg hende lyde vil!

Francesca.
Jeg Alt for ham maa frygte,
Hans Liv staaer her paa Spil!

(Paa eengang.)

Ludovic.
I hans Sjel intet Had mere luer,
Han vil holde sin Eed,
Fra Døden, som mig truer,
Han vil føre mit Fjed!

Gregorio.
I min Sjel intet Had mere luer;
Jeg vil holde min Eed,
Fra Døden, som ham truer,
Jeg fører hans Fjed!

Francesca.
I hans Blik ingen Svig jeg skuer;
Han vil holde sin Eed!
Dog for mig selv jeg gruer;
Jeg har tabt Sjelens Fred!

Francesca (til Ludovic).
Afsted!
Farvel! følg nu hans Fjed!

Ludovic.
Afsted!
Farvel! jeg følger med!

Gregorio.
Kom, iil afsted!
Følg hurtigt med!

Ottende Scene.

De Forrige. **Nice** (kommer løbende).

Nice (holder Ludovic tilbage). Bliv! — O Gud! Gregorio!

Francesca. Frygt ikke! — for ham staaer jeg inde.

Nice (pegende paa Ludovic). O, Du veed ikke hvilken ny Fare der truer ham.

Ludovic. Hvad bryder jeg mig om Fare? (seende paa Francesca) Hun har tilgivet mig, Nice! hun har tilgivet mig.

Francesca (til Nice). Tal! for Guds Skyld, tal! hvad er der skeet?

Nice. O en skrækkelig Ting! det er en Grusomhed uden Lige! Øvrigheden, som er kjed af at anvende saa mange Mennesker for at opsøge et eneste, har sendt en Ordre til Capitain Scipio og befalet ham at lade Ludovic skyde hvor han træffer ham.

Francesca. Gud! hvor afskyeligt!

Nice. Capitainen er her i Nærheden af Forpagtergaarden. (Til Ludovic). Nu kan Du ikke komme herfra uden at Politiesoldaterne faae Dig at see.

Ludovic (til Francesca). Der seer Du — jeg kan ikke undflye min Skjæbne! men beklag mig ikke; den er bleven mig kjær fordi den har viist mig, at Du har Godhed for mig.

Francesca (til Gregorio). Tal! veed Du intet Middel til at frelse ham?

Gregorio. Lad mig see! — jo! jeg har det! (Til Nice og Francesca). Gaae I begge To ud til Capitainen og søg at holde ham med Snak indtil vi have gjort vor Retirade.

Nice. Vær rolig, det skal jeg sørge for.

Gregorio. Imidlertid vil jeg udspionere om mine tappre Kammerater ikke krybe omkring i Skoven — jeg kommer strax igjen, og skal nok sørge for at vi komme bort uden at støde paa vore Poster.

Francesca (til Ludovic). Iil herfra! — jeg fordrer det — (med Kraft) jeg befaler det!

Ludovic. O Du er altfor god — jeg tør neppe troe hvad jeg hører!

Francesca. Afsted, Nice! afsted!

(De gaae ud i Baggrunden).

Ellevte Scene.

Ludovic. Gregorio.

Ludovic (standser Gregorio, som vil gaae). Jeg beder Dig — et Ord!

Gregorio. Nei, nei! Der er ikke et Øieblik at spilde!

Ludovic (holder ham tilbage). Lad mig i det mindste takke Dig for den Tjeneste, Du vil vise mig!

Gregorio. For Pokker! naar Du da endelig vil —

Ludovic (forandrer Tonen). Men hvorfor gjør Du mig denne Tjeneste?

Gregorio (sagte og meget urolig). For Fanden! hvad mon det er han nu vil spørge mig om?

Ludovic. Tal oprigtigt! da Du kom herind, da Du saae mig, vilde Du dræbe mig!

Gregorio. Men —

Ludovic. Jeg vil ikke gjøre Dig Bebreidelser; Du havde Ret! Du fordrede min Død — og nu vil Du frelse mig?

Gregorio. Paa Øieblikket.

Ludovic. Paa Øieblikket! — For skjælvede Du, blot naar Du saae mig — og nu vil Du dele Fare med mig, blot for at hjælpe mig bort.

Gregorio. Ja før! — Men det er den Satans Mundering, jeg har faaet paa, som sætter alt det Mod i mig — jeg veed ikke hvorledes det er gaaet til — det er kommet af sig selv — og naar saa Hjertet kommer i Spillet med, saa forsikkrer jeg Dig, at det sommetider hænder sig, at jeg ikke kjender mig selv, for jeg er slet ikke bange for nogen Ting.

Ludovic. Gregorio! hør! for mig er der intet Haab tilbage paa Jorden, jeg vil aldrig komme til at elske, aldrig til at omfavne en Kone — skjul derfor ikke Sandheden for mig. Jeg besværger Dig, ved det Liv, som Du vil frelse, svar mig — hvorledes kunde et Par Ord af Francesca være nok til at faae Dig til at frelse mig? thi det er hende, som ønskede det; det veed jeg, det er jeg vis paa!

Gregorio (nølende). Naa det er det, Du vil vide.

Ludovic. Ja, ja, kun det!

Gregorio (sagte). For Pokker! hvad skal jeg svare ham?

Ludovic. Hvis Du ikke vil sige det, saa kan Du tage bort alene; jeg bliver her!

Gregorio. O Gud! — og jeg som skal fortjene hendes Haand ved hans Flugt!

Ludovic. Tal.

Gregorio. Hør, Du vil jo ikke staae i Veien for min Lykke, naar jeg gjør saa meget for Dig — vel?

Ludovic. Nei langtfra! men saa —

Gregorio. Saa vil jeg betroe Dig Alt. (Efter et Øieblik Betænkning). Du maa vide, at Francesca fordrer, at jeg skal frelse Dig for at blive hendes Mand.

Ludovic (undertrykker et Udbrud af Lidenskaben). Hendes Mand? (i Bevægelse). Saa hun elsker Dig da endnu stedse.

Gregorio. Hvad? om hun elsker mig? — o meget mere end før.

Ludovic (dæmper sine Følelser). Det er godt! tak, tak! (sagte). O Gud! og jeg som torde tænke, at hun røres ved min Kjærlighed!

Gregorio (sagte, idet han betragter ham). Det tog han saamæn bedre op end jeg havde ventet.

Ludovic (rolig). Det var Alt hvad jeg vilde vide! — Skynd Dig nu herfra og vent mig i Skoven her tæt ved; der skal jeg komme til Dig.

Gregorio (vil gaae, men kommer tilbage). Ludovic! det gjør mig ondt for Dig — jeg har intet slemt Hjerte! Veed Du hvad — vær koldblodig — jeg havde saa ikke røbet Dig — og nu har jeg næsten ligesaamegen Medlidenhed med Dig, som Francesca!

Ludovic (sagte). Medlidenhed!

Gregorio. Jeg vil gjøre Alt for at sikkre Din Flugt; thi nu kan jeg sige til Dig, som Du sagde til mig for en Maaned siden: jeg er Din i Liv og Død! (Gaaer).

Tolvte Scene.

Ludovic (alene). Medlidenhed! — det er kun af Medlidenhed, hun søger at frelse mig! — Hun elsker ham — ham! og jeg kunde et Dieblik troe — o, jeg Daare! — og jeg skulde frelse mig? — Nei, min Skjæbne er afgjort! jeg vil ikke forstyrre hendes Lykke — men jeg vil heller ikke see den! — Hvad er det for en Tanke, der opstiger hos mig? — ja, det skal skee! — Klokken otte skal mit Liv være endt! Det var Forbrydelsens Dieblik, det skal ogsaa være Straffens! Der kommer nogen! (seer hen mod Baggrunden). Francesca! — O jeg har ikke Styrke til at see hende igjen! Ad hvilken Vei skal jeg flye? (aabner Døren til Francescas Værelse) Dette Værelse — her er et Vindue ud til Marken — Lev vel! Lev vel for evig!

(Iler ind i Francescas Værelse).

Trettende Scene.

Nice. Francesca

(de komme hurtigt ind fra Baggrunden, og see sig om til alle Sider).

Duettine.

Francesca.
Nu vel! han frelstes da!

Nice.
Men ikke uden Fare!

Francesca.
De er alt —

Nice.
Langt herfra.

Francesca.
Gud hans Liv —

Nice.
Vil bevare!

Francesca.
Sikkert bort —

Nice.
Han blev ført.

Francesca.
Og mig Gud —

Nice.
Har bønhørt.

Francesca.
Er det sandt?

Nice.
Bort med Klage!

Francesca.
Jeg min Frygt —

Nice.
Kan forjage!

Begge.
Milde Haab! lad Din Stjerne
Smile Trøst,
Paa hans Vei til det Fjerne,
I hans Bryst!
Ydmygt, Gud! vi Dig bede:
Straf ham ei med Din Vrede,
Du til Glæden ham lede!
Hør den Krænkedes Røst!

(Ludovic gaaer over Veien i Baggrunden uden at sees af Fruentimmerne).

Nice.
Veed Du vel, der Styrke maa høre
Til for sin Fjende at bede saa;
Thi om han var Dig kjær, Du meer ei kunde gjøre!

Francesca (dvælende).
Mig kjær? — nei, nei! men jeg ei kan forstaae,
At saalænge med Had jeg hans Kjærlighed saae!

Nice (skjelmsk).
Hvad er det?

Francesca.
O jeg dvæled —

Nice.
Ved et Haab —

Francesca.
Som i Løn —

Nice.
Dit Hjerte —

Francesca.
Varmt besjæled!
Gud! har Du hørt min Bøn?

Begge.
Milde Haab! lad Din Stjerne
Smile Trøst,
Paa hans Vei til det Fjerne,
I hans Bryst!
Ydmygt, Gud! vi Dig bede!
Straf ham ei med Din Vrede!
Du til Glæden ham lede!
Hør den Krænkedes Røst!

Francesca. Nu have vi da revet den Ulykkelige ud af den største Fare — gaae nu til Albano, gode Nice! og hvis Du der finder et Brev, som jeg i flere Dage har ventet, saa bring mig det paa Dieblikket.

Nice. Ja, ja, jeg løber; men jeg gad dog nok vide hvad det indeholder.

Francesca. Det vil jeg ikke sige Dig endnu; thi mit Haab er saa svagt, at jeg ikke engang har villet tale derom til Ludovic.

Nice. Nu vel, jeg gaaer; men Skade er det, at Du ikke vil sige mig det — o det er saa rart at vide en Hemmelighed!

(Iler afsted; lidt efter sees hun at gaae over Bjerget i Baggrunden).

Fjortende Scene.

Francesca. Gregorio.

Francesca (iler Gregorio imøde). Naa — hvor er Ludovic!

Gregorio. Ludovic? jeg har ikke seet ham.

Francesca (forbauset). Hvad siger Du?

Gregorio. Jeg blev kjed af at staae og vente paa ham, og saa gik jeg herind for at søge om ham.

Francesca (meget overrasket). Hvad kan det betyde? — Skulde han være flygtet alene?

Gregorio. Alene! — Nei, nu veed jeg Besked! han har ikke villet skylde mig sit Liv.

Francesca. Og hvorfor ikke?

Gregorio. Ih men for Pokker! fordi

han vidste, at Du vilde betale mig denne Tjeneste med Din Haand.

Francesca. Hvad? det har Du sagt ham?

Gregorio. Ja vist har jeg.

Francesca. O Gud! den Ulykkelige! — hvis han elskede mig endnu.

Gregorio. Men jeg kjender hende slet ikke igjen siden han har skudt paa hende og hun har faaet ham dømt til Døden — jeg troer, Gud forlade mig, at hun bryder sig mere om ham end om mig.

Francesca (urolig). Du troer virkelig —

Gregorio. O jeg veed det, jeg er ikke saa dum!

Francesca (ude af sig selv). Nu vel! ja, jeg vil tilstaae for Dig, jeg veed ikke hvad der foregaaer i mit Hjerte; men Ludovics Ulykker, hans Fare — ja selv hans Forbrydelse — Alt har indgydet mig en Følelse for ham, som jeg ikke selv forstaaer.

Gregorio (sørgmodig). Ja da forstaaer jeg den meget godt.

Femtende Scene.

De Forrige. Scipio (fra Baggrunden).

Scipio (taler med sig selv). Nei, det maa jeg tilstaae, det er skrækkelig haardt for en Mand, som har gjort det Løfte kun at drikke Vand, naar han skal gjøre Huusundersøgelse hos en Eremit, som har gjort det Løfte kun at drikke Viin — og hvilken Viin!

Gregorio (langsomt). Naa, Herr Capitain! har vore Kammerater ikke seet Nogen?

Scipio. Ak nei — Ingen! der er ikke mere Forbryder end bag paa min Haand, og Tiden er snart udløben — og jeg bliver casseret fordi jeg ikke har grebet Mennesket død eller levende! — Ak, Du store Sanct Medardus! Du Skytshelgen for Skylregn og Vanddrikkere, bed for mig! giv mig min Forbryder! vær saa god at gjøre et lille Mirakkel for min Skyld!

Sextende Scene.

De Forrige. En Politiesoldat (med et Brev).

Politiesoldaten. Her er et Brev til Herr Capitainen.

Scipio (griber det). Kom her med det.
(Soldaten gaaer).

Francesca (med et hæftigt Glædesudbrud). O Gud! hvis det var hans Benaadning!

Scipio. Hvad siger Du?

Gregorio (forbauset). Hans Benaadning!

Francesca (med Ild). Ja, hans Benaadning, som jeg allerede for længesiden har søgt om hos Cardinalministeren og som jeg har sendt Nice til Albano for at hente. (til Gregorio). Thi jeg har tilbagekaldt min Klage — jeg vilde vove Alt hvad jeg eier — jeg vil give mit Blod for at frelse ham.

Gregorio. Saa læs dog, Herr Capitain! læs dog!

Scipio (læser meget rolig). „Det tjener Dem herved til Efterretning, at ved Bedetimen vil Ludovic komme over Veien, som ligger ligefor Forpagtergaarden, hvori De er indqvarteret; hans Liv staaer i Deres Haand."

Francesca (med et Skrig). O Gud! hvad hører jeg?

Scipio (fjeleglad). Der har vi mit Mirakkel — Miraklet er skeet!

Gregorio (tager Brevet). Hvad seer jeg? det er Ludovics Haand!

Francesca. O Gud! nu begriber jeg Alt — den Ulykkelige har selv forraadt sig.

Scipio (til Gregorio). Paa Din Post, Kammerat!

Francesca (til Scipio). O, De kan dog ikke være saa grusom at befale hans Død.

Scipio. For Fanden! det kan jeg, og det uden Opsættelse.

Francesca. Men vent dog blot til Nice kommer tilbage! — For Guds Skyld! lad det være nok at anholde ham.

Scipio. Jo vist, for at han atter skulde smutte bort og jeg blive casseret! — Nei for al Ulykke, min Smukke! jeg har fire Børn og min Hals at sørge for. (til Gregorio) Pas paa Commandoen!

Francesca. Hvad? Du vil tage Deel i denne frygtelige Misgjerning?

Gregorio (rolig, idet han lader sit Gevær). Ordren — jeg bryder mig ikke om andet end den.

Scipio (til Soldaterne, som træde ind). Ordren er: I skyde ham ned, naar jeg commanderer fyr!

Francesca (synker sønderknust ned paa en Stol). O han er dødsens.

Scipio (til Politiesoldaterne). Knægten kommer snart; ingen maa forlade Værelset! Retter Eder Karle! gjør en Bøn og tager godt Sigte.

(Francesca sidder paa høire Side ved første Coulisse; Soldaterne staae i Geled i Baggrunden; Gregorio er imellem dem).

Finale.

Scipio.

Giver Agt! — det er en Dag,
Da vi kan os udmærke!

Politiesoldaterne.

Herr Capitain! kjæmpestærke
Vi stride for den gode Sag!

Scipio.

Med Roes vi os bedække vil
Og seirrig Krigen føre!
Frygt ikke feigt for Fjendens Ild;
Vor Lykke vi skal gjøre!
O, vi Penge og Hæderstegn fuldt op vil faae,
Laurbær os smukt skal krone!
Vore Navne, vor Daad skal i Bladene staae,
Viser om os skal tone.

(Paa eengang.)
Vi seirrig Krigen føre!
Frygt ikke feigt for Fjendens Ild!
Vor Lykke vi skal gjøre!

Politiesoldaterne.

Med Roes vi os bedække vil,
Vi seirrig Krigen føre,
Og frygte ikke Fjendens Ild;
Vor Lykke vi vil gjøre!

Scipio.

Bedetimen fra Taarnet lyder.

Francesca (til Scipio).

Han kommer snart — o lad mig gaae.

Scipio (holder paa hende).

Bliv her! Du ikke advare ham maa!
Du bliver her!

Francesca (fortvivlet).

Hans sidste Time frembryder!
Saa skal jeg see ham at døe for deres Skud!
(Bønderfolkene, som ere komne ind, knæle i Baggrunden paa Veien, som fører til Broen og omkring Madonna. Soldaterne ere grupperede i Baggrunden paa den ene Side, saa at de kunne iagttage Broen).

Francesca.

Jeg bede vil med dem til Gud!

Bøn.

Alle.

Fader! Din Fred ei os forlade,
Fader! Din Fred over os gyd!
Skjænk Du os Kraft Lasten at hade,
Skjænk Du os Kraft at øve Dyd!

Francesca

(som knælede i Midten af Skuepladsen, reiser sig med Møie).

Jeg bad til Gud; min Uro flygter!
Min Sjel har atter Fred, jeg for Faren ei frygter;
Men med den Kjække vil jeg dele Dødens Qval!

Gregorio

(sniger sig hen til Francesca, medens Scipio holder Øie med Baggrunden).

Frygt kun ei; jeg frelse ham skal.

Francesca (forstenet).

Gud!

Gregorio

(gjør Tegn til hende at hun skal tie).

Tys!

Alle.

Ulykkens Søn fromt Dig anraaber,
Ulykkens Søn styrker Din Aand,
Kummer og Sorg Hjælp af Dig haaber,
Kummer og Sorg lindrer Din Haand!
Fader! Din Fred ei os forlade,
Fader! Din Fred over os gyd!

Francesca (bryder fortvivlet ud imod sin Villie). Der er han! der er han! (Ludovic viser sig paa den høieste Deel af Broen, standser og lader sig see af Politiesoldaterne).

Scipio (til Politiesoldaterne). An!

Gregorio (halvt høit, til Scipio). Jeg skyder Dig, hvis Du commanderer fyr! (han har sigtet paa Ludovic, men vender i dette Øieblik Bøssepiben mod Scipios Bryst; denne staaer som forstenet af Skræk).

Francesca (benytter sig af det forventningsfulde Øieblik, hun udstøder et Skrig, iler mod Baggrunden, medens Soldaterne som vente Commandoordet, staae i Anlæg, og skriger idet hun kaster sig i Ludovics Arme). Frels Dit Liv, jeg er Din!

Nice (som kommer over Broen med et Papiir i Haanden). Han er benaadet! han er benaadet!

Alle (omringe Scipio).

Han er benaadet! O hvilket Held!

Gregorio (til Scipio).

Hvad er min Straf?

Scipio (raff).

Jeg Dig tilgiver;
Fra et Mord Du letted min Sjel!
(Nice, som er ilet hen til Scipio, giver ham Benaadningen).

Ludovic (omfavner Francesca).

Modtag mig fra min aabne Grav!

Gregorio (til Francesca).

Nu vel! jeg seer nok, hans Kone Du bliver,
Lad hans Kjærlighed læge det Saar han Dig gav!

(Paa eengang.)

Francesca og Ludovic.

Nu bort med al Klage!
Vi af Gud skal modtage
Lykfalige Dage!
Der er Fred i vor Sjel.

Gregorio, Nice og De Andre.

Nu bort med al Klage!
De af Gud skal modtage
Lykfalige Dage!
Deres Viik straaler Held.

(Paa eengang.)

Francesca og Ludovic.

Os Lykken tilsmiler;
Ved mit Bryst ømt Du hviler,
Modgangs Skye let bortiler,
Fra hvert Blik straaler Held!

Gregorio, Nice og De Andre.

Os Glæden tilsmiler!
Ved hans Bryst ømt hun hviler,
Modgangs Sky let bortiler —
Der er Fred i vor Sjel!

(Francesca staaer imellem Ludovic og Gregorio, hvem hun rækker Haanden. Politiesoldaterne og Bønderne fylde Baggrunden).

Tableau.

(Tæppet falder).

Kjøbenhavn, 1834.

Paa den Schubothske Boghandlings Forlag.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.